

Слънцето вече залъзваше, и затова трѣбваше да бързамъ. Вѣгърътъ идѣше отъ къмъ стадото, което не можеше да ни усѣти. Предполагахъ, че за нѣкалко минути ще можемъ да пролазимъ къмъ тѣхъ. Съ мжка се провирахъ между многото клончета и корени, които правѣха околността непроходима. Трѣбваше да лазя върху бодли и тръни, за да се приближа до гжстата и вивока трева, въ която се бѣха притулили животнитѣ. Изведнажъ предъ менъ блеснаха хубавитѣ зѣби на единъ мъжки слонъ, който съвсемъ не подозираше приближаващата се опасностъ. Бѣхъ вече доста близо до животнитѣ, за да помисля и за моята безопасностъ, толкова повече че наблизу нѣмаше никакво прикритие. Оставаше ми само да стрелямъ, и то много внимателно. Все пакъ азъ решихъ да почакамъ, докато животното измѣни своето положение, така че куршума да бѣде смъртоносенъ. Дълго чакахъ. Ставаше вече тъмно, и азъ почнахъ да се отчайвамъ. Пъкъ и туземецътъ почна да ме тревожи съ постояннитѣ си подканяния да си вървимъ. И тъкмо когато бѣхъ вече решилъ да се повърна, слонътъ изведнажъ измѣни положението си и протегна хобота си да откъсне едно прѣсно клонче. Положението на главата се измѣни и грамадното му ухо почна да се извива къмъ менъ. Азъ трѣбваше да мѣря въ дъното на ухото. Сега или никога. Трѣбваше бързо да натисна спусъка на пушката,—и първиятъ слонъ бѣше мой. Стана обаче нѣщо друго. Едва можахъ да чуя страшния трѣсъкъ на пушката, усѣтихъ силенъ ударъ въ лицето си. Престанахъ да чувамъ и виждамъ, и една силна струя кръвь луйна по ржцетѣ и пушката ми. Изпърво не знаехъ, какъ